

ГОДИНА IX.

ПОЗОРИШТЕ.

БРОЈ 15.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

Илази свагда о дану сваке представе на по табака. — Стоји за Нови Сад 40, а на страну 60 новч. месечно. — Претплата се шаље администрацији „Позоришта“, у матичином ставу, у Новоме Саду.

Х А М Л Е Т.

Трагедија у 5 чинова, од Виљема Шекспира, с енглеског превео др. Лаза Костић.

(Наставак.)

Хамлет.

Кажите глумцима да се журе.

(Одлази Полоније).

Хоћете л' и ви да их пожурите?

Обојница.

Хоћемо, господару.

(Одлазе *Розенкранц* и *Гилденстерн*).

Хамлет.

Хој-хој! Хораџије!

Долази Хораџије.

Хораџије.

Ево ме, драги господару, на вашу заповест.

Хамлет.

Хораџије, ја се нисам дружио с поштенијим од тебе човеком.

Хораџије.

О! господару мој, —

Хамлет.

Не, не ласкам;

јер шта ми можеш ти користити, што немаш прихода, до вољети, на рухо, хлеб? Ко ласка убогом? Нек језик лиже с глупог блага сласт, а вито нека клеца колено, где може ћер испузит'. Чујеш ли? Чим душа моја мога бирати, међ људма разликоват', изабра за себе тебе: јер си вазда ти све трпео, а као не трпиш ништ'; и благост и злобу сређину једнаком хвалом примао: благо што му је с умом удешена крв, те није рупа врули сређиној под прстом да јој свира. Дај ми тог

што страсти није роб, унећу га срцу ми на дно, срце срца мог, к'о тебе што сам. — Али доста тог! — Пред краљем ће вечерас глумити; једна ће навестит' појава, што ти казивах, оца мога смрт: Молим те, кад се појави тај чин, свом снагом душе мотри стрица ми: Не изда л' му се сакривено зло на један говор, онда онај дух нечастив беше што га видесмо, а машта ми је тако чађава к'о ковница Вулкана. Добро паз', јер мој ће глед му лице заквачит', па после ћемо саставити суд и оцену о виду његовом.

Хораџије.

Разумем, господару мој, украде л' ништа док се глуми глум, неопажен, ја плаћам крађу сву.

Хамлет.

Већ долазе: Доколан морам бит', а ти избери место.

Дански марш. Трубе.

Долази Краљ, Краљица, Полоније, Офелија, Розенкранц, Гилденстерн и други.

Краљ.

Како нам живи наш синовац, Хамлет?

Хамлет.

Прекрасно, вере ми; од камелеонове хране: једем ваздуха, кљукају ме обећањима. Ви не бисте ни копуна боље гојили.

Краљ.

Мене се не тиче тај одговор; то нису моје речи.

Хамлет.

Сад више нису ни моје. — (Полонију.) Господине, ви сте некад глумили на великој школи, рекосте?

Полоније.

Јесам, господару; и сматрали су ме као доброга глумца.

Хамлет.

Па шта сте приказивали?

Полоније.

Приказивао сам Јулија Цезара: Убили ме на Капитолу; Брут ме убио.

Хамлет.

Брутална посла убити онде тако капитално теле. — Јесу л' глумци готови?

Розенкранц.

Јесу, господару, чекају вашу добру вољу.

Краљица.

Оди овамо, драги мој Хамлете, седи до мене.

Хамлет.

Не ћу, добра мајко, овде има притегљивије гвожђе.

Полоније (краљу).

Охо! Шта велите на то?

Хамлет.

Госпођице, да легнем у ваше крило?

(Пружи се *Офелији* чело ногу.)

Офелија.

Немојте, господару.

Хамлет.

Ја мислим главом на ваше крило.

Офелија.

Да, господару.

Хамлет.

Мислите ли ви, да су мени земаљски послови на уму?

Офелија.

Ја ништа не мислим, господару.

Хамлет.

То је лепа мисао лежати међу ногама девојачким.

Офелија.

Шта је, господару?

Хамлет.

Ништа.

Офелија.

Ви сте весели, господару.

Хамлет.

Ко, ја?

Офелија.

Да, господару.

Хамлет.

О Боже! ја сам вам само приклапало. А шта човек да ради, ако се не весели? јер, вид'те само, како је моја мати весела лица, а мој отац је умр'о тек' од ово два часа.

Офелија.

Није, господару, има двапут два месеца.

Хамлет.

Толико? (Тако давно?) Е, па онда нека враг носи црнину, ја ћу огрнути самур-доламу. О спаситељу! Умр'о пре два месеца и још није заборављен? Онда се можемо надати, да ће спомен славног човека преживети му живот са по године; али, тако ми богородице, мора градити задужбине, јер иначе тешко њему, нико не ће мислити на њега, као ни на дрвеног коњица, што су му написали на гроб:

Куку, куку, јао!

За дрвенком није ником жао.“

Трубачи трубе. Долази неми приказ.

Долази неки краљ и нека краљица, врло се милујући; Краљица га загрлила. Она клекне и куне се, да му је верна. Он је подигне и наслони своју главу на њена недра; легне на постељу од цвећа: видећи да је заспао, она га остави. Одмах долази неки клипан, узме његову круну, пољуби је, успе отрова краљу у уши и оде. Краљица се врати, нађе краља мртва и стане жалостиво узмахивати. Отровник се врати, са још два-три Немака, те и он као да јадикује с њом. Мртво тело изнесу. Отровник проси и дарује краљицу; она се донекле одушире и не ће; ал' на послетку прими му љубав.

Офелија.

Шта то значи господару?

Хамлет.

За бога, то је зликовачко шури-бури; а значи несрећу.

Офелија.

Може бити да се тим немилком износи основа глуме.

Долази Пролог.

Хамлет.

То ћемо чути од овог дерана. Глумци не уму ћутати; они ће казати све.

Офелија.

Хоће ли нам казати што је значно овај неми показ?

Хамлет.

Да, или какав био показ што би сте му га ви показали: немојте се само ви стидети да му покажете, он се не ће стидети да вам каже шта мисли.

Офелија.

Ви сте несташни, ви сте несташни! Хоћу да пазим на игру.

Пролог.

„Молимо господу и братију
Да имају милост и грацију
Тужну нам чут' играцију.“

Хамлет.

Је ли то пролог или стихови на каквом прстену?

Офелија.

Кратко је, господару.

Хамлет.

К'о женска љубав.

Долази неки краљ и нека краљица.

Глумачки краљ.

Три'ести пут обиђе сунчев лет
Нептунов вал' и земљин обли свет,
Још дванаест више месец, обасјан,
Уморном свету замењива дан,
Од кад нам љубав срца грије два,
Од кад нам брака свети пламен сја.

Глумачка краљица.

Толико пута нек' се око нас
Обрну још док љубав стигне гас.
Ал', куку мени, нешто си ми вео,
Променио си се, што си невесео?
Ја стрепим нешто. Ал' што стрепим ја,
Да није теби, господару, стра';
Од љубави је женска страховост,
Ил' небрига, ил' не зна шта је дост'.
Доказала сам љубав по вери,
По љубави и страх ми промери.
За силну љубав сумњица је жас,
Кад сумња ужас, љубав бива страс'.

(Наставиће се).

Л И С Т И Њ И.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

(„Милош Обилић,“ драма у пет чинова, с певањем, од дра Ј. Суботићу.)

Приказ тог старог, али увек радо виђеног познаника Ђ. фебруара о. г. испео је врло добро. Сви приказивачи редом заложили су били сву своју добру вољу и труд, те смо тако имали уживања у складној игри наших вредних глумаца. Сви заслужују да се похвале, што су гледали, да одговоре интенцијама песниковим. Требало би им и у другим комадима на то више пазити, ако су ради, да не остану у свом глумовању на једном, те једном месту. Ко застаје, тај и заостаје у својој игри, а то тек не ће штети ни један свестан глумац, коме је заиста до напретка свога стало. Све се може савладати, ако нас само руководи мисао, да будемо што кориснији и себи и друштву. Постојањем и чврстом вољом може се много постићи и у обичном, а камо ли не у позоришном свету, који је пун чаролије и сласти, ал' и туге, и невоље и патње свакојаке.

Осим уживања у добром и складном приказу, уживали смо још и у лепој војничкој свирци некадашње петроварадинске, а сада филиповићеве пуковније, која ће од сада свирати у на-

шем позоришту. Ми смо заиста захвални управи, што гледа, да сваки праведни захтев наше публике задовољи. Сада је на публици, да редовним полагањем позоришта покаже како зна ценити и уважавати такав поступак позоришне управе, која сваком приликом иде на сусрет свакој израженој жељи, која се према нашим приликама даје испунити. С.

С И Т Н И Ц Е.

(Максим Црнојевић на Цетињу.) „Глас Црногорца“ јавља: „Чујемо, да је овдашње добровољно позоришно друштво читаонице цетињске наумило, да представља ових месојеђа „Максима Црнојевића“, чувену трагедију нашега гласовитог песника Лазе Костића. Срећно да Бог да!

(Дилетанат из краљевске породице.) Принц Леополд, војвода албански, трећи син краљице Викторије, суделовао је прошлог петка у вече у концерту, што је приређен био за добровољне цели у Ешеру код Виндсора. Његово краљевско височанство певало је једну енглеску баладу са таквом уметношћу, да је на бурно захтевање публике песму још једаред отпевало.

Издаје управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

15. ПРЕДСТАВА.

У ПРЕТПЛАТИ 10.

У НОВОМЕ САДУ У ЧЕТВРТАК 16. ФЕБРУАРА 1884:

НАШИ РОБОВИ.

ПОЗОРИШНА ИГРА У 5 ЧИНОВА, ОД САХЕР МАЗОХА, ПРЕВЕО САВА ПЕТРОВИЋ.

О С О Б Е:

Фаустина, бароница Левенбергова	М. Рајковићка.
Гроф Каљцов	Барбарић.
Саломон банкар, земаљски заступник	Суботић.
Јудита, кћи му	Л. Петровићева.
Хазе одветник, земаљски заступник	Милосављевић.
Фани, жена му	Ј. Добриновићка.
Хорн, уредник „Напретка“	Љ. Станојевић.
Пфотенхауер творничар, земаљски заступник	Димитријевић.
Ханибал пл. Молвиц	Динић.
Бернард, лекар	Марковић.
Мадлена, певачица	Л. Хаџићева.
Павао Урбан	Ружић.
Ана, собарица бароничина	С. Димитријевићка.
Слагарски момак	И. Станојевић.

Збива се у некој немачкој престоници.

У суботу 18. фебруара први пут: „БИБЛИОТЕКАР.“ [Шаљива игра у 4 чина, написао Густав Мозер, превео Б. Галац.

Улазнице се могу добити у писарници позоришној од 9—12 пре подне и од 3—5 после подне, а у вече на каси.

Болује: П. Добриновић.

ПОЧЕТАК У 7 А СВРШЕТАК У 10 САХАТА.